

Ünal Ulaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.7.2008

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ünal Ulaş (1961)

1961 yılında sivasta dünyaya geldim. 2 yaşından sonra istanbulda ikamet etmeye başladım.yaklaşık olarak 19 yaşımdan bu yana şiir yazmaktayım.eğitimim yarım kaldığı için dil bilgisi konusunda maalesef çok zayıf kaldım.okurlarımdan bu konuda özür diliyorum.şiirlerime yüreğimi ve yaşadıklarımı akıtıyorum.saygılarımla

Adı Tefik

Dalgaların pencerelerini öptüğü
Yalnızların anılarını bıraktığı
Rakının her yudumunun
Gözyaşlarıyla içildiği
Salaş ama sıcak bir sahil meyhanesi

Tahta bir masa tahta bir sandalye
Bir şişe rakı ve sadece peynir
Taş plakta müzeyyen senar
Ve saçları bıyıkları ağarmış
Alnında yaşanmış koca bir ömrün çizgileriyle
Bir Garip Adam
Adı tevfik

Gözleri bulutlu bakışları donuk
Kafasında bir ömrün anıları
Elleri yorgun yüreği yorgun
Dizleri bir mumun alevi gibi titrek
Bilinmez bir garip işte garip ya
Adı tevfik

Alnındaki her çizgi yaşamın kilometre taşı
Saçındaki her beyaz kederin rengi
Gözlerindeki bulutlu bakışlar
Merhametin sevginin şevkatin adı
Adı tevfik bir garip adam

Ne nereden geldiğini ne nereye gideceğini
Kimselerin bilmediği bir garip adam
Yakası Kalkık Siyah Paltosunun İçinde
Koca bir çınar taşıyan bir garip adam
Adı tevfik

İstanbulun her yağmurunda
Gözyaşını yağmurla saklayan koca çınar
Bütün sevdalarını eylüle bırakıp
Göç mevsiminde uğurlayan bir garip adam
Baba adam adı tevfik

Yılmaz güney timsali az konuşan
Ama bakışlarıyla bir hayatı anlatan
Adımladığı arnavut kaldırımlarında
Sevgiyi ve hoşgörüyü yazan bir garip adam
Adı tevfik

Seni ne salaş meyhane ne rakı bardağı
Ne müzeyyen senar ne ihtiyar meyhaneci
Ne yağmur ne sonbahar ne hüznün
Bize seni unutturmayacak garip adam
Garipler seni öyle tanıdı öyle hatırlayacak
Baba adam koca çınar
Tevfik canay

Ünal Ulaş

Affet beni anne

Sana seni anlamadan bağırdığım için
Beni özleyip öpmek istediğinde
yanaklarımı kaçırdığım için
Hep ağlamaklı gözlerini görüp
Sana timsah gözyaşları dediğim için
Affet beni anne
Affet
Ağa kızı olduğunu unutup
Beklentilerini ve arzularını ve isteklerini
Alaya aldığım için
Senin yüreğini hırpaladığım için
Artık yaşlı ve aksi bir ihtiyar olduğunu
Ve seni taşımak zorunda olduğumu unuttuğum için
Affet beni anne
Affet
Beni çocukken süpürgenin sapıyla
Ve soba küreğiyle dövdüğünde
yanlışlarımı unutup sana kinlendiğim için
Arkadaşlarıma bir hain gibi
Senin üvey anne yalanını söylediğim için
Affet beni anne
Affet
El alemin annesini
Senden üstün gördüğüm için
Seni olduğun gibi kabullenmeyip
Benim annem olduğunu
Hep unuttuğum için
Affet beni anne
Affet
Dışarda bir gece vakti yağmur yağıyor
Acun sokakta memetlerin tahta köşkünde
Ben gündüz haylazlıktan bitkin
Odada çıtır çıtır yanan odun sobası
Sobanın yanında minderler
Ve sen ve ben senin dizlerinde
O kadınsı ama nasırlı ellerin
Saçlarımı okşuyor anne
Hiç ben öyle tatlı uyumadım artık anne
Anlasana anne hasretlerim hasretlerin var bende
Yanında dizinde olmak vardı şimdi
Olmayacak artık biliyorum
Ama ne olur
Affet beni anne Affet

Ünal Ulaş

Ah canlarım Ah yetim Öksüz Kalanlarım

Altı koca yıl geçti kıyametin üzerinden
Bu gün o gün gibi acısı ve yarasıyla
Enkazlar hala kalkmadı yüreklerden
Mezarlar ilk günkü gibi gözyaşlarıyla sulanıyor
Ayşe bebe hasan oğlan hüseyin dede kezban nine
Hepsi hala daha enkaz altında
Ve benim hiç susmayan feryatlar kulaklarımda
Tonlarca beton minik ve yaşlı bedenlerin üstünde
İnsan hayatından çalanların ağzı kulaklarında
Kanun veremedi cezanızı ama sanmayın bir gün
Bir yetim bir öksüz kesmeyecek biletinizi
Ah canlarım ah yetim ah öksüzlerim
Ah kolu kanadı kırılmış analarım babalarım
Ellerim tutmuyor güç kalmadı kollarımda
Kaldıramıyorum üzerinizden ölüm betonlarını
Sinekler uçuşuyor kovamıyorum
Derman yok artık yüreğimde
Bebesine sarılıp havasızlıktan ölen
Zeynep bacıma ulaşamıyorum
Kurtulan canlarıma sevinirken
Ah benim canlarım size ağlamadan duramıyorum
Sesleniyorum kimse varmı kimse varmı
Toz dolmuş boğazınıza sizi duyamıyorum
Bir oyuncak bebek var yanıbaşımda
Birde bir küçük ayakkabı
Ah be gülüm bebeeğin burda ayakkabın burda
Sen nerdesin ses ver bana
Sesini bir kez duysam ciğerimi bırakıcam
Yeterki amca ben burdayım de burdayım
Bak teyzen süt ve çikolata getirdi sana
Hadi be öksüzüm hadi be yetimim ses ver bana
Altı koca yıl geçti kıyametin üzerinden
Ben hala bana seslenmeni bekliyorum
Ah canlarım ah yetim ah öksüzlerim

Ünal Ulaş

Anlatıyorum işte okuyun

Sadece kavakların ve buğday tarlalarının olduğu bir yerde
Ha birde babamın diktiği reçellik gül bahçesinde geldim dünyaya
Duvarları kalın bir evdi galiba birde ahır vardı
Birde bahçede bir su kuyusu
Altıma bir bez bağlardı anam yada hatçe ana belkide ablam
Ama hatırladığım birşey vardı sıcakmı sıcak bir toprak
Büyüyünce öğrendim adı höllükmüş şimdinin çocuk bezi
Vay anam vay teknolojiye bak
Neyse dostlar durum orada böyle
Bir ırmak vardı bildiğim
Birde orada balık tutan rahmetli abim
Birde hep sonradan duyduğum dört yolun uşakları
Hala merak eder dururum kimdi onlar
Elbet bir gün sorarım
Hatırlayamadığım bir yolculuk ve istanbul
Babam bir fabrikada işçi adı mecit
Aslında daha önce gelmiş istanbula ben hatırlamıyorum
Çünkü ben daha ondaymışım anamda değil
Neyse dostlar durum böyle
Rahmetli abim kendi dalgasında
Ama yaşayan abilerim hatırımda
Bir tanesi bakkal çırağı kıvırcık bir gözünde akıyor
Ha birde bisiklete akrobasi biniyor
Bilerek değil ha dostlar boyu yetmiyor ama biniyor
Öbür abim anam veremmi ne olmuş ona bakıyor
Ben yan komşunun kızıyla zula bir yerde evcilik oynuyorum
Anası bizi karı koca rolünde basıyor feryat figan anama koşuyor
Ha birde abilerim eve bilyalı arabayla talaş tozu taşıyor
Neyse dostlar durum böyle
Okul başlıyor taş mektepte
Amerikan yardımı var süt tozu birde tereyağı
Birde öğretmen yardımı kabuğu soyulmuş elma
Yetmiyor dostlar birde babamın cebinden aşırıldığı beşlikler
Leblebi tozu bide belediye gazozu parası
Ve ayakkabı boyacılığı gelsin paralar
Neyse dostlar durum böyle
Ve o güzelim çıkmaz acun sokak
O zamanlar erguvanlarda erik ağaçlarıda çoktu
Hele memetlerin tahta köşkündeki can eriği
Buraları hüznü dolu girmeyelim derim ama
Sırf yeni ayakkabılarımı çamurladığım için
Elektrik kablosuyla bağlandığım
Ve çıplak dövüldüğüm mengene tezgahını unutmadım
Ve gözü akan abimin ağlayarak beni kurtarmasını
Babam dinlerdi onu severdi keratayı haklıymış
Sağol abi ebedi sağol
Neyse dostlar durum böyle
Büyüdük karıştı aklım savruldum
Sende sağol rahmetli abim
Ve lojman hayatı saçlarım biryantınli
Lakin sırtımda çenemde hala yumruklar
Babam patrona kızmış vur bakalım

Abim sendikaya vur bakalım
Diğer abim bardak iyi yıkanmamış vur bakalım
Gözü akan yok burda ispanyol paça altında dur bakalım
Ve evden kaçış bir fındık bahçesinde özlenen ama yıkık hayaller
Bekle beni filistin geliyorum
Peki neden
Sen seni kurtaramazken başkası neyine tabii fiyasko
Neyse dostlar durum böyle
Ve kafam ellerimin içinde
Ve tüm anlattığım gerçekler
Doğduğum o toprakları istiyorum hakkım diyorum
Ben benden izinsiz alınan çocukluğumu istiyorum
İçimdeki özlemi hayallerimi kendimi istiyorum
Bana vermediklerinizi değil vermeniz gerekenleri istiyorum
Ben çocuklarıma veriyorum bunu biliyorum
Çünkü onlar gülüyor
Onları kıskanıyorum
Bende o yoksul ama güzel çocukluğumu istiyorum
Neyse dostlar durum böyle
Ben gerçeği anlattım
Sizde beni anlayın istiyorum

Ünal Ulaş

Babam

Beni dualarından esirgeyip gideli
Yetim bırakalı gözyaşlarımla biçare
Tam sekiz yıl oldu ve hakkın yoktu
Sıra bana geldiğinde bırakıp gitmeye

Seninle daha neler yapacaktık
Selimiye camiine gidecek
Seninle uçağa binecektik
Hazırlamışken sana kendimi
bırakıp gitmeyecektin

Nasırlı ellerinden öpmeye doymadan
Doymadan tatlı ve acı nasihatlerine
Seninle bir büyük kola daha açmadan
Onurla yaşadıklarını bırakıp gitmeyecektin

Sen gittin gideli bir yanım eksik
Ne bayramların tadı kaldı
Ne sobada hamsi partilerinin
Sen her şeyi yetim bırakıp gittin

Sırtına attığın çizgili pijaman
Camları kocaman gözlüklerin
Hiç değişmeyen terlikler
Kokunu onlarda bırakıp gittin

Seni çocuklarıma anlatıyorum
Bizim kışları nasıl yaza
Yanlışları doğruya çevirdiğini
Sen mertliği bırakıp gittin

Beni nasıl dövdüğünü anlatıyorum
Her defasında için acırdı biliyorum
Beni son zamanlarında
Gözlerindeki acıyla bırakıp gittin

Her babalar gününde ağlıyorum
Baba olduğum için ağlıyorum
Nedenmi babam nedenmi
Hiç senin gibi olamadım ona ağlıyorum

Ünal Ulaş

Balıkçı ve ben ve sen

Beni terkettiğin günü gecesi
Kokunu dertlerini pişmanlıklarımı avuçladım
Bir sigara daha yaktım
Seni dumanımla çektim içime
Ve evden çıktım
Şarabımın son yudumu şişede
Senin son yudumun bende
Deniz kapkara ben bembeyaz
Bir silüet denizin ortasında
Eski bir sandal ve bir balıkçı
Hey dayı şarabın varmı
Şarap kalmadı evlat iksirim var
Ne iksiri be dayı ben sarhoşum
İyi ya işte evlat ben mutluluk içiyorum
İstersen al bir yudum istersen
Ver be dayı belki geç olmamıştır
Belki döndüğümde giden geri gelmiştir
Gelmiştir evlat gelmiştir
Eğer giderken bırakmışsa biraz gönül kırıntısı
Kısık gözlerinde yaşlarla gitmişse
Gelmiştir
Eğer avuçlarında senin bıraktığın pişmanlık varsa
Bebek yüzü kalmışsa eğer
Gelmiştir evlat gelmiştir
Al kalan son yudum şarabını
Al şu son yudum iksiri
Eyvallah dayı oltan sevgi tutsun yüreğin beni
Terkettiğin günün gecesi
Ben kahırlarımı sen sevgini avuçladın

Ünal Ulaş

Belkide son haykırışlar

Yağmur yağıyor
Ve bir yabancı yüzlü kadın geçiyor sokağımdan
Saçları ıslak yanakları ve dudaklarıda
Bir adam geçiyor arka sıra
Kirpikleri ıslak sakallarıda
Ve arkalarında bir çocuk
Sirtında okul çantasıyla
Çantası ıslak birde ayakları
Bir oyuncak tutuyor elinde sımsıkı
Kırmızı oyuncak bir araba
Ben sokağın kenarında ıslanıyorum
Zira kendi gözyaşlarımda
Yağmur onlara yağıyor
Onlar yağmurla ıslanıyor
Bana kaderim yağıyor

Ünal Ulaş

Beni ara

Beni ışı ışı ılan yıldızlarda değil
Sonbaharın hüznünde ara
Beni gül desteli baharlarda değil
Öksüz bir çocuğun gözlerinde ara

Beni mutluluk anlatan şarkılarda değil
Ağıtlar yakan yüreklerde ara
Beni düşlerinin tatlı yerinde değil
Bir annenin sızlayan yüreğinde ara

Beni o kadar kolay bulurum sanma
Kalbine bıraktığım sevgimde ara

Ünal Ulaş

Beynimdeki melodiler

Öylesine kuru öylesine soğuk
Öylesine umursamazdiki ellerindeki sevgi
Oysa ne söylemiştin bana ne söz vermiştin
Uçurumun kenarında tutacaktık birbirimizi

Berber çıkacaktık bu ızdıraptan
Yelkensisiz teknemize yelken olacak
Dört mevsimi beraber yaşayacaktık
Söz vermiştik birbirimize

Yüreğimdeki tüm martıları uçurdun şimdi
Oysa tüm sözlerin bir anlamı olmalıydı
Martıların nereye uçtuğunu bilmiyorum
Hangi limansız kıyıdaım bilmiyorum şimdi

Sendin kucağında bir yığın notayla karşıma çıkan
Benden melodileri yapmamı sen istedin
Senki şarkılarda eşlik edecektin bana
Beynimde senden kalan melodilerle bıraktın beni

Ünal Ulaş

Biliyormusun abi

Biliyormusun abi
Bu gün babalar günü
Gidişinin üzerinden yedi ay geçti
Ama acın geçmedi
Sen gittin abi

Biliyormusun abi taylan altı aylık oldu
Seninle aynı burçtan
Deniz yarın karnesini alıyor
Deniz üçe geçti abi
Güzey bu gün üniversite sınavına giriyor

Biliyormusun abi
Acın hiç geçmiyor
Güzey ağladı abi biliyormusun
Amcamı hatırladım dedi
Hiç unutmadıkki abi

Biliyormusun abi
Sen gittin yedi ay geçti
Taylanı görmeden
Denizin karnesini görmeden
Güzeye sınavı için nasihat etmeden
Tuttuğun takımın şampiyon olamadığını
Kardeşlerinin saçlarının beyazladığını
Ve bu babalar gününü görmeden gittin

Biliyormusun abi
Sana kızgınlığım sıcak bir özleme döndü
Her sabah senin ezdiğin yollardan geçiyorum
Her akşam karanlık kuytularda seni görüyorum

Biliyormusun abi
Resmin var karşımda
Ama resminde sadece gözlerini görüyorum
Ve bir insanın gözlerinde
Bu kadarmı herşey olur diyorum

Biliyormusun abi
Seni hergün biraz daha özlüyorum

Ünal Ulaş

Bir başka baharda

Sen ben olmalısın bende sen
Beni anlamak için benim kalktığım saatte kalkmalısın
Benim anahtarlarımla açmalısın iş yerini
Ve benim gibi gülmelisin güneşi görünce
Benim gözlerimden bakmalısın hayata ve insanlara
Ellerin ve ayakların cenderede olmalı benim gibi
Yüreğin minneti taşınmalı
Sıkı bir nefes almak için
Benim gibi parçalamak istemelisin prangaları
Ben olmak için benim kalbimi anlamalısın
Yaşama ne için tutunduğunu bilmelisin
Kadere çalım atıp arkanı dönmeyi bilmelisin
Ben olmak için benim gibi ağlamalısın
Benim gibi gözyaşını koluna silip
Başını onurla kaldırmalısın
Ben sen olayım tavşancık
Sen ben olmadan önce
Hadi en güzel kıyak sana
Sen bir sonraki baharı beklerken
Ben yazı yakaladım bile
Gel şimdi benim yazımda benimle ol
Boşver baharı beklemeyi
Benim yazgımı benimle paylaş
Bırakırsan yakamı bir hiç uğruna
Bana yazık sana yazık ve masum yavrulara

Ünal Ulaş

Bir seni gördüm

Seni gördüm loş ışıklı otobüs durağında
Saçların sarı siyah arası
Ellerin montunun cebinde
Kardelen evde karnesiyle
Televizyonda dizi başında
Seni beklerken gördüm
Sen rakı kokulu dudaklarda
Para peşin arkadaş
Yağmur yağıyor karla karışık
Tanımadığın bir adam
Karanlık soğuk adam gibi
Dalgalar kayalara vuruyor
Sen kaderine sövüyorsun
Kardelen seni bekliyor
Annen geliyor aklına ve baban
Ve tezek kokuları burnuna
Ve yağmur yağıyor sen sahte sarı sahte siyah
Ben seni gördüm ağlarken ama gülerken
Ağlarken kardelen gülerken adam vardı
Loş ışıklar vardı otobüs durağında
Ve yağmur ve kar ve adam
Kardelen evde sen durakta
Kader alnında ve ben çok uzakta
Saçların artık ne sarı ne siyah
Ben seni gördüm
Birde alnındaki yazıyı
Yağmur yağıyor biliyormusun
Kardelen aç seni bekliyor

Ünal Ulaş

Bir şarkı dinlemek istiyorum

Uykuda gözlerim yüreğimse uykusuz
Kabuslarla uyanıyorum ter içinde
Sahildeki yalnız adam geliyor aklıma
Gecenin günü devşirdiği saatte
Ellerini açmış dua ediyor yaradana
Arkası dönük yüzünü göremiyorum
Ama biliyorum sahilde terkettiği sevdasını arıyor
Suskun yüreğini bir kenara bırakıp
Avazı çıktığı kadar pişmanlığını haykırıyor
Derinden bir şarkı geliyor kulaklarına
Kara gözlerini yumuyor ve içine çekiyor
Yudum yudum seni anlatan şarkıyı
Ben biliyorum kara gözlü adam acı çekiyor
Sen uzak ufuklara yelken açmışsın bilmiyorsun
Ben onun yerine bir şarkı dinlemek istiyorum
İçinde pişmanlık olmayan acı olmayan
İçinde sadece mutluluk olan
Baharı yazı anlatan bir şarkı dinlemek istiyorum
Bunu kara gözlü adamın yerine
Sen kahrol diye istiyorum

Ünal Ulaş

Bir Őir öldü bu gün

Bugün 10 ekim 2005
Bugün bir Őir öldü gecenin kara yüzünde
Harbiyedeki çınarlar
Bugün bir başka döktü yapraklarını
Őairler ve yürekler siyah giydi bu gün
Bugün bir Őir öldü
Kasketi ve kalemi yanında
Beni sizi memleketi anlatan bir Őir öldü
İstanbul yetim biz yetim
Şiirler yetim kaldı bugün
Bugün ağlıyor erguvanlar
Kara gözlerim ağlıyor bugün
Yüreğim dağlanıyor
Bir kez görmek için seni
Kalem tutan ellerini bin kez öpmek için
Tabutunamı gelmeliydim yada aŐıyandaki mezarına
Sen Şimdi istanbulun en güzel yerinden
İstanbulu seyrediyorsun
Bense seni yüreğimin en güzel yerinden
Eğer unutursak seni Şiir baba
Kırarız kalemimizi kendi ellerimizden
Sadece bir Şiir öldü bugün
Sadece bir Şiir Atilla İlhan değil

Ünal Ulaş

Ceylanım kınalım

Dağ başında dereden su içmeye gelen
Bir yavru ceylanın ürkek bakışları yok artık
Sıcaklığın samimiyetin geride kaldı
Kınalı saçlarını başkaları için sarıyorsun
İlkbaharda güneşten çalınan ebemkuşağı
Yağmur sonrası toprak kokun yok artık
Sen büyüdünde aklını alaca kargalar çaldı
Şimdi her yüzüne baktığımda
Derin bir iç çekiş oldun artık
Çağlayan derin bir ırmakken
Kırılan bir dalın sesi var artık
Gönlüm düştü yüzü koyun
Senin yolunu beklediğim kaldırım taşlarına
Alaca kargalar bayram sefasında
Benim yüreğim haketmediğim yasta
Ceylan gözlerini görmüyor gözlerim
Pamuk yanaklarını okşamıyor ellerim
İçim ağlıyor ellerim soğuk
Ben ebem kuşağını istiyorum
Dağarcığıma karanlık düşüyor
Yeni telefon numaranı bile bilmiyorum
Yada hangi saatte hangi trenle geldiğini
Dışarda yağmur var bebeğim
Sanki bir saçak altında titriyor gibisin
Bir serçenin gözyaşları ıslanıyor
Ve yeni doğmuş bir bebeğin kundağı gibi
Benim bebeğim yanık gönlüm ıslanıyor
Kuşluk vakti çimenleri eziyorum
Gecedden kalma bir sarhoşun naraları
Yıldız yıllarımı devşiriyorum
Yüzün soluyor gönlümde gözlerimde
Sırları dökülmüş bir aynaya bakmak gibi
Müsveddesi yokki seni büyütmenin
Doğumda ölmüş bir bebektin alaca karga için
Kötü masal yılanı pullarından yeniden doğdu
Sen öksürdün geceleri yılan duymadı
Serseri yağıyor karlar sen gibi
Avuçlarımı açıyor tutmak istiyorum
Ellerimde eriyorsun soğuk ve pervasızca
Kapatıyorum ellerimi damla damla ağlıyorsun
Sevincim şarkım türküm şiirim ceylanım
Yalnızlığım yirmi yıl sonra ızdırabım
Bir güz vakti bayramım
Ve bir güz vakti ihanetim
Gidiyorsun artık son trenin son vagonunda
Uzaklaşan trenin son penceresinden
Son kez bakan solgun yüzlü son yolcu
Gittikçe küçülüyor yüzün ve güzel gözlerin
Seni götüren azap trenini kovalıyorum yetişemiyorum
Bu ihtiyar yoruldu artık kınalım ceylanım
Seni çırpı kanatlarınla özgürlüğüne bırakıyorum

Ünal Ulaş

Çok özledim baba

Köydeyken bana yaptığın tahta arabayı
O saf köylü kılığınla
Kafandaki şapkayı
Pürümüz lambasını lehimlerini
Yorgun ve sinirli geldiğin gece vardiyalarını
Beni sokakta dizlerimin üzerinde oynarken
Delirip sırtımda kırdığın kalası
Yeni aldığın ayakkablarımı çamurladığım için
Beni bir donla bırakıp
Elektrik kablosuyla dövmeni
Ben bunları bile özledim baba
Seni çok özledim
Gözümün önünde incir ağacından düşmeni
Cebinden yürüttüğüm gıcır beşlikleri
El beyi olupta biz beyi olmamanı
Grevlerde lokavtlarda
Beni atarlar işten diyen
Çaresiz bakan gözlerini
Millet vergi kaçırırken
Aldığın televizyona
Büyük bir gururla yapıştırdığın bandrolü
Hatta televizyona yaptırdığın kilitli örtüyü
Şenin o amansız hastalığını
Önce beddualarını
Sonra o içten dualarını
Sana kan bulmak için koşuşturmalarımı
Ayaklarını ovmalarımı
Seni güldürerek yedirdiğim yemekleri
Senin taklidini yapmayı
Çok özledim baba
Ben seni çok özledim
İş yerimi bir günlüğüne sana bırakıp
Ailemle bir kez pikniğe gittiğim için
Eşşek kadar adam olmuşken
Senden dayak yemeği
Ama yinede beni sevmeni
Seni sevmeyi çok özledim baba
Senin saçını sakalını traş etmeyi
İyi veya kötü herşeyini
Seni çok özledim baba
Çok muhtacım sana dualarına
Yanımda olamıycaksın biliyorum baba
o zaman sen al beni yanına

Ünal Ulaş

Dayanıcam

Dayanıcam seni koklamamaya
Saçlarından okşamaya dayanıcam
Gece kabuslarımda korkup sana sarılmaya
Yada tatlı rüyalarımda koynuna sokulmaya
Sıcak teninin şefkatine dayanıcam
Sırtımı kaşı biraz demiycem
Belim çok ağrıdı bu gün ov demiycem
Giyeceğim kıyafeti sormıycam sana
Açım bana aş ver demiycem
Susucam gerekmedikçe konuşmıycam
Yabancı olucam aşkımıza
Fotoğraflarına bakıp ağlıycam
Ama sana baktıkça kapatıcam gözlerimi
Dayanıcam Yalnız olmaya
Sigaramı rakımı kucaklıycam
Ve sen ya affedeceksin beni
Kendi yanlışlarımda düşünerek
Yada af dileyeceksin
Ya anlayacaksın beni
Yada anlamadan sadece kendini alıp gideceksin
Ben dayanıcam sensizliğe
Her kabusta seni görmeye
Her rüyada seni özlemeye dayanıcam
Bugün yine çok özledim seni
Yarınlardada özliycem biliyorum
Lakin dayanıcam özlemeye
Dayanıcam kalbim sana hapisane

Ünal Ulaş

Devrimci yıllarım

Hiç unutmuyorum sıcak lodoslu bir istanbul günüydü
Kartal lisesinin yanbaşıında bir zeytin bahçesinde
Çenesi uzun meral ablanın sohbetleriyle başlamıştı devrimciliğim
Yüzümde şaşkın bir tebessümle dinlemiştim onu
Beni neyin beklediğini bilmeden
Bilmeden hayatımı neye çevireceğini devrimci olmuşum
İşçi çocuğu mecitin oğlu ün al olarak olmam gereken olmuşum
Ablanın konuşması başkaydı yoldaş derken içim akardı
Devrimci dilini öğrendim birden acele değil ivedi demeyi
Nazımı tanıdım o beni tanımadan denizi sinanı alpaslanı
Kendimi tanıdım kendimle vatanımı
Ne uzak kalmışım geç kalmışım
Arayı kapatmak için boykotlara katıldım yürüyüşlere
Sol yumruğum havada kahrolsun emperyalist amerika demeyi
Kahrolsun faşist düzen demeyi öğrendim
Her grevde babamın işten atılmasından korktum öfkelen dim
Kendimce kırdım zincirlerimi devrimciydim çünkü
Arkadaşlarla okulun ada gezintisinde
Aşık olmayı ama devrimci kişiliğimle bacı demeyi öğrendim
Oysa ne çok istemişim seni seviyorum demeyi
Ama ben lümpen değil devrimciydim
Oysa ne yazık deniz abinin aşık olup seviyorum dediğini öğrendim
Yılmaz güney bakar metin abim gibi konuşmaya çalışırdım
Ben figürlerle devrimci olmaya çalışırdım
Ve oldum
Düzenin hırçnlığında buldum kendimi
Parkam vardı artık bıyıklarım istediğim gibi olmuştu
Birinci sigarasından işçi şapkası yapmak geride kalmıştı artık
Meral ablanın yerini almıştım zeytin ağaçlarının altında
Karşımda şaşkın ama mutlu bir tebessümle bakan
Devrimci olmayı seven ünallar vardı artık
Ama seni seviyorum diyebileceğim o kız yoktu
Bastırduğım lümpen duygularım la adada bırakmıştım onu
Kartal çay bahçesinde akşam sohbetleri olurdu
Memleketi kurtarmak için saatlerce konuşurduk
Paralarımızı çıkartır simit ve çay parası öderdik
Birde üç paket kadar birinci sigarası
Malesef şimdi amerikan sigarası içiyoruz
Onların bizi yudum yudum içip tükettiği gibi
Devrimciliğimizi kırptılar tükettiler
Yazık oldu abilere bize bizi yendiler
Kalan yarılarımızı kapitalist diğer yarısını mezar yaptılar
Parkalarımızı yırttılar attılar
Asalaya ermeniye amerikaya teslim ettiler bizi teslim olduk
Yıllarca hazırladıkları alt yapıya mahkum olduk
Anarşist duygularım var içimde
Devrimci savaşım
Ama yalnızım halkımın her bireyi yalnız
Bağışla bizi meral abla deniz abi sinan abi taylan abi
Yakışmadı bize teslim bayrağını çekmek
Lakin yetmedi gücümüz sizin kadar öğrenemedik devrimciliği
Sizin kadar yürekli olmadık

Vedat demircioğlu kadar haykıramadık
Bize bıraktığınız devrimci bayrağı taşıyamadık
Unutmadık nurhakı gemereyi infaz sehpasını
Ama zeytin bahçesini unuttuk unuttuk o güzelim ilk heyecanları
Çökelek yemeği lavaşı birinci sigarasını demli çayı
Grevlerde işçimin yanındayı olmayı unuttuk
Bıyıklarımız bile yok artık
Utanç çizgilerimiz var çokça
Biz biz olmayı unuttuk

Ünal Ulaş

Esmer adam

Sisli bir istanbul sabahı
Gökyüzüne kaldırdı kafasını esmer adam
Bulut güneşin üstünü örttü
Adam kafasını yere indirdi
Gözleri donuk ve yorgun
Karıncalar yuvalarına kaçüyordu
Toprak elleri yüreğı gibi çatlamış
Çiçekler esmer adam gibi boynunu bükmüş
Eski kırık tahta bir sandığa oturdu esmer adam
Çatlamış elleri çatlamış yüreğine gitti
Bir sancı saplandı yorgun yüreğine
Elleri yüreğinde öne eğildi
Bulutlu gözlerinden iki damla yaş süzöldü
Yaşamı kare kare aktı gözlerinden
Neden ne için yaşamıştı koca hayatı
Kalles dünyanın kalles insanlarını sevmişti
Bunları düşünürken esmer adam
Dizleri büköldü yığıldı olduğı yere
Güneş hala bulutların arkasındaydı
Gözleri gökyüzüne takıldı
Sanki sanki güneş onun
Son kez bakmasını bekliyordu
Son nefesini verirken
Yüzünde bir tebessüm vardı
Bir kaç tinerci çocuk buldu cesedini
Ceplerini boşaltdılar esmer adamın
Sonra sırtından paltosunu aldılar
Yüzündeki tebessüm hala aynıydı
Ne güzel dedi
Paltom hiç olmazsa
Bu garip çocukları ısıtacak
Sonra öylece bırakıp gittiler esmer adamı
Adamın cesedini kimsesizler mezarlığına gömdüler
Mezar taşına kimliğı meçhul yazdılar
Oysa ne çok tanınırdı
Kader yapacağını yapmış
Ölümünde bile onu yalnız bırakmıştı

Ünal Ulaş

Her akşam

Her akşam bir şiir kanıyor dudaklarımda
Serçeler dilsiz ben biçare
El ayak çekilirken caddelerden
Benim yıldızlara ağladığımı kimse bilmiyor
Yüreğimde her gece depremler oluyor
Ve bu yaralı yürek yıkılışına ağlıyor

Ey yavru bir ceylan gibi
Düşlerimin arasından uçup giden uçarı kız
Gel tut ellerimden tut çıkar beni
Yalnızlığın mabedinden

Yıldızları sönmüş bir gecenin tam ortasında
Yapayalnız bırakma beni
Her mısradaki çığlık çığlık yüreğim
Gel
Bütün sokaklarına kar yağıyor ömrümün

Ünal Ulaş

Herhangi bir yerde bir bebek

Bugün hergün gibi bir savaş var herhangi bir yerde
Bombalar insanlığın yüreğinde patlıyor
Kurşunlar masum bedenleri deliyor
Heryer kan revan içinde
Bir utanç yaşanıyor insanlığın sürecinde
Herhangi bir yerde bir bebek
Bir çığlık dolu bir sitem
Yada olasıya öfkeli
Bana karanfiller verin diyor
Bana beyaz güvercinler
Görün bakın nasıl bitecek bu utanç
Soluk bir rüzgar çıplak bedeninde
Ben güneşi istiyorum diyor
Ben kır çiçeklerini
Haketmediğiniz güzel olan ne varsa
Size verilmiş emanetlerin hepsini
Ben bencilce onları istiyorum
Terkedin bizim dünyamızı
Yer açın benim gibi bebeklere
Biz hergün doğacak
Ve değiştireceğiz adını dünyanın
Bizim gezegenimiz sevgi olacak
Ve savaş tanrıları tanrı olmaktan utanacak

Ünal Ulaş

İstanbul çağırđı seni

Doğu ekspresinin acı düdüğüyle
Haydarpaşa garı karşıladı seni
Gözlerinde biraz şaşkınlık
Biraz merakla indin trenden biraz tedirgin
Bir elinde anacığının hazırladığı
Ama bir türlü yiyemediğın azığın
Bir elinde tüm umutlarını
Parça parça doldurduğın tahta bavul
Seni ilk garın merdivenlerinde gördüm
Ben sana bakarken sen denize bakıyordun
Fenerbahçe vapurunun sireniyle irkildin
Mendirekten havalanan martılara takıldı gözlerin
Sizin oralarda hiç bu kadar beyaz kuş görmedin
Ve hiç bu kadar çok insan
Nereye gidecektin önce
Dayıoğlunun evine mi
Yoksa babanın git dediğı eyüp sultanamı
Ayakların seni askerde dinlediğın
Ve bir türlü unutamadığın
Güvercinli camiye götürdü
Yüreğinde getirdiğın umutların ve hayallerinle
Yem attın kuşlara
Sonra biraz dinlenip yola düştün
Seni çağırın istanbul un düş dünyasına
Ve ben yedi tepeden hem seni
Hem seni çağırın istanbul u seyrediyorum
Ve tanrıya bu kalles şehrin
Bir garibi daha yok etmemesi için
Sadece dua ediyorum

Ünal Ulaş

İşte ben

Yine doldurdum bugün defalarca kül tablasını
Sadece birkaç kez yaktım çakmağımı
Aslında hiç sevmiyorum dumanlı havayı
Ve kafam kıyak dalgaya alıyorum hayatı
Güneşli bir hazan ayında
Dökülen yapraklar var hayatımda
Ve ben tek başıma kuzguncukta deniz kenarında
İstanbul ıslıl ıslıl karşımda
Hem çok bedbaht hem çok güzel bir gece
Gözyaşlarım var yanaklarımda
Üşüyorum hemde çok
Ama gelmek istemiyor ayaklarım sana
Bir ezan sesi geliyor kulaklarıma
Titriyorum sıtmaya tutulmuşcasına
Dizlerimin üstüne çöküyorum
Kafamı kaldıramıyorum sanki utaniyorum
Gözyaşlarım daha bir akıyor
Çöktüğüm yerden kalkamıyorum
Ve işte artık biliyorum
Ve işte ben yavaş yavaş
Kendimi kahrımdan öldürüyorum

Ünal Ulaş

Kadınım

Hep hüznler yazdım bu güne dek
Hep acılar ağrılar gözyaşları yazdım
Sordular bana
Sen hiç bir kadını sevmedinmi
Düşündüm
Acıları yazmak kolaydı bana
Hüzünleri anlatmak
Meğer ne kolaymış
Seni ölesiye sevmekten
Kadınım
Öfkenin ve ızdırabın kafasına sıktım bugün
Gömdüm damlayan gözyaşlarıma
Seni beni bizi anlatayım dedim
Ne seni anlatmak kolay geldi
Kadınım
Nede kendimi
Hani derler ya burun direği sızlarmış insanın
Özleyince sevdalisini
Hani derler ya
Yüreciğinde birşeyler oynarmış
Ve hani derler ya
Vicdan yaparmış insan
Kendiyle kaldığında
Ben bunları
Kadınım
Her gün doğduğunda yaşıyorum
Ben koyamıyorum adını bu sevdanın
Bazen karanlık gecelerde
Bazen gün ışığında arıyorum seni
Ben seni her saat diliminde aynı özlüyorum
Amma velakin kendimi anlatamıyorum
Üşüyorum bazen
En çok ellerim ellerim üşüyor
Sonra yüreciğim titriyor
Ellerimi ısıtıyorum ya
Kadınım
Yüreciğim seni istiyor
İçin için kahroluyorum
Ben çok üşüyorum
Elleri pamuk
Gözleri nur kadınım
Yarınım aklım sevdalım
Kadınım
Bugün ondört şubat
Ben sevdalıma kadınıma yangınım

Ünal Ulaş

Kar yağıyor sokaklarıma

Vazgeçtim yaşamın saltanatından
Vazgeçtim sevdaların haşmetinden
Ancak ölüm paklar beni
Kar yağıyor sokaklarıma

Değilmiki yolsul zemheride yaşıyor hayatı
Onurlar ve insanlık ayak altına düşmüş
Dağa kaldırılmış mertlik
Ancak ölüm paklar beni
Kar yağıyor sokaklarıma

Derlerki var olsun güneş gönlünde
Kar bile yağsa fırtına kopsa
Bırakma yaşamın güzelliğini
Yoo öyle değil yaşam değerlimi onurdan
Ancak ölüm paklar beni
Çünkü
Kar yağıyor kalbimin sokaklarına

Ünal Ulaş

Kara dut agacı

Tanrıların çok kabul edildiği bir tarihte yaşamışlar
Premis ve tilse
Birbirleri için ölümü seçmişler
Kara bir dut ağacının gölgesinde
Tanrılar kayıtsız kalmamış bu büyük aşka
Ağacın meyvelerine premisin kanını
Ağacın yapraklarına tilsenin gözyaşlarını adamışlar
Ellerimizdeki kara dut lekesi yaprağı oğuşturunca çıkar olmuş
Ve tarih devşirmiş kendini
Ben premiss olmuşum sense tilse
Artık çok tanrılar yok birisi bizi kayırsın
Birbirimiz için ölmek yerine
Birimizin yaşaması lazım
Kara dut ağacı lekesi varsın kalsın ellerinde insanların
Üç kara dut fidanı var yuvamızda
O üç fidan için yaşamak lazım

Ünal Ulaş

Kartepede üşüyen adam

Bilemedim karşıma ilk çıktığında
Yeryüzüne inmiş koruyucu meleğim olduğunu
Babamı kaybettikten sonra bir baba bulduğumu
Gözlerinde umut bulutlarını göremedim
Kollarının anaç sıcaklığını hissedemedim
Yüreği üzülmeyi haketmeyen gözleri yağmuru
Her dem baharları yaşaması gereken
Kartepede üşüyen adam
Sevgiyi ilgiyi ısıtıp ısıtıp dağıtan adam
Baba adam babam
Yüzüne bakmaya doyamadığım
Sözcüklerini yudum yudum içtiğim
Nasihatlerini ayet kabul ettiğim
Yol gösteren değil yolu çizen
Baba adam babam
Seni ilk kez o gün kaybetmekten korktum
Sen o gün yeniden doğdun
Bense o gün bin kere öldüm
Taki sevgi dolu kalbinin
Yeniden attığını duyana kadar
Artık biliyorum
Seninle konuşurken verirken günlük raporlarımı
Sen çekme cımbızla diye içinden cümlelerimin
Dikkat etmem gerektiğini biliyorum
Seni bir kez üzmem yerine
Bin kez üzülmem gerektiğini biliyorum
Biliyorumki seni kaybetmek korkusu
Beni zaten öldürür babam
Sen üşüme kartepede
Ben senin yerine üşürüm
Sen uyu söğüdün altında tasa etme babam
Ben atmacan olur dolaşırım yanında

Ünal Ulaş

Kaybettik Seni

Tarih devşirdi bu gün kendini
Umutlar yolculuğunda bir fener söndü
Bir altmış sekiz boyunda bir ağaç öldü
Yüzlerce kitap öldü bu gün
Çenemdeki yumruklar öldü bu gün
Kerrat cetveli öldü
Kaderimizin yarısını çizen adam öldü bu gün
Hiç baktın mı etrafına be adam
Hiç ölçtün mü yaşamı
Sana açılan kolları gördün mü
Mahzun bir çiçek gibi büktükçe boynunu
Senin için ağlayanları gördün mü
Seni süpermen seçenleri
Kötü adam olarak öldürdüğünü gördün mü
Bence gördün be adam
Ama görmek istemedin
Her şeyi sığdırdın hayatına
Bir bizi sığdıramadın
Seni hep ağlayarak dövmek istedim
Kefenini yırtıp sövmek istedim
Sen bizimle değil
Hep azraille sevişmek istedin
Önce bize yaptın yanlışını
Sonra yaradana be adam
Rahat mısın şimdi huzur varmı
Hem seni kaybettik hem umutları

Ünal Ulaş

Kızılca

Gün batımında kızılca
Gözlerinde saklıyorsun istanbulu
Sağların bulutlara karışmış
Boğaziçi kapkara
Serçeler seninle gitti
Yüreği ıslak sevdaların
Sen kızılca istanbul
Ben sana baktıkça kıpkırmızı
Dudakların oldu köprülerin
Ne meşe kaldı sokaklarında
Nede mis kokulu defnelerin
Bende seninle geliyorum
Yokluk şarkılarına
Ve ızdırapla yoğrulmuş
Ağarmış saçlarımla

Ünal Ulaş

Kitap yapsam

Gönlümü yazsam sana sayfa sayfa
Arasına nokta virgül koymasam
Hiç soru işareti olmasa sormasam sormasan
Bir solukta okurmusun gönlümü

Yorgun ama umutlu kalbimi anlarmısın
Her satırda biraz durup derin bir nefesle
Yağmurda mola verir gibi benimle ıslanırmısın

Mahpusta dizilen sabır sabır tesbihleri gibi
Sıkılmadan yorulmadan bir başına
Sayfalara çentik atarak
Okurmusun beni sessizce

Gönlümü yazsam sana derin derin
Sen bir çocuğun iç çekişiyile
Yanakların biraz kırmızı biraz beyaz
Sana verdiğim kırmızı kuru gülle
Okurmusun gönlümü

Ünal Ulaş

Minik eller kocaman yürek

Zorlu bir yaşamın ilk basamaklarıydı
Yabancı ve büyük bir şehirde
Sırtımda boya sandığı buluverdim kendimi
Minik ellerim fırça sallayacak
Ve kocaman yüreğim buna dayanacaktı
Biraz utanarak biraz sıkılarak
Ayak uydurmaya çalıştım abime
Önce boyayalım abiler demeyi
Sonra fırça tıkladmayı öğrendim
Ne güzeldi para kazanmak emekle
Ne güzeldi o günler
Kazandığının çoğunu dondurmaya yatırdım
Yada lahmacun tost ve ıvır zıvır
Birikmiyordu paralarım
Çünkü canım o kadar çok şey istiyorduki
Arkadaşlarım vardı zengin
Biri pastaneci biri müteahhit çocuğu
Onlarda olan bendede olsun istiyordum
Hiç olurmu be çocuk hiç olurmu
Sen bir işçi çocuğu onlar başka sınıftan
Tamerin eski giysileri bana uymazdı
Anam onları keser biçer sabaha hazırlardı
Bana yeniydi o giysiler heyecanla giyer
Sanki yeniymiş gibi fiyaka atardım
Babam beni çok döverdi birde büyük abim
Babamı kaybettim abimse dövmeye devam devam ediyor
Ben o minik ellerime sadece fırçayı değil
Kocaman yüreğimide sığdırdım

Ünal Ulaş

Nefes nefese bir yaşam

Bu gün on ekim ikibinyedi
Tatlı ama serin bir rüzgar var istanbulda
Beni yalnız bırakmayan karanlık bir gece yine
Bayrama iki gün var baba
Seni caminin kapısında beklemiyorum artık
Sen yoksun bende gitmiyorum
Kimin önünde elini öpmek için eğilicemki
Eğilmem baba eğilmem
Sen yanında çikolatayla büyüttüğün oğlunla rahat uyu
Ben çikolatayıda muzuda kendim aldım baba
Senden sonra karşıma bir adam çıktı
Kısa boylu kel kafalı melek yüzlü
Kıskanma sakın baba kıskanma
Tanısaydın çok severdin
Ben ona kartepede üşüyen adam dedim
Ah hele birde mavi gözlü ablam
Ben yalnız değildim baba
Beni yalnız bırakmadılar
Ben ihanet ettim elimden tutanlara
Bu gün sesini duydum kartepede üşüyen adamın
Kahroldum öldüm
Kanım yarasa canım yarasa
Hiç düşünmem biliyormusun baba
Sen beni biliyorsun baba
Yarın sana ve abime gelicem
Bana çok kızacaksın biliyorum
Çünkü ben her akşam içiyorum
Ama kızma baba ben uyuyamıyorum
Yarın anlaticam ikinizde anlaticam
Ne olur vurma bana
Canım acıyor baba
Ben doğduğumdan bu yana koşuyorum baba
Ama kartepede üşüyen adamın dediği gibi
Koşarken önüme bakmıyorum
Nefes nefese kaldım yaşam yolunda
Bir talihsizlik zinciri var boynumda
Ben battım baba ben battım
İpime tutunan herkeside batırdım
Tatlı bir rüzgar var bugün istanbulda
Ama serin üşüyorum
Koşuyorum nefes nefese ısınamıyorum
Yarın görüşmek üzere baba görüşmek üzere
Ve kartepede üşüyen adam
Seni ölümüne seviyorum
Ve mavi gözlü ablam affet diyorum
Nefes nefese yaşamın merdivenlerini çıkıyorum
Haydi sizlere kalkıyor kadeh kızılıyorsunuz biliyorum
Ama engel olamıyorum içiyorum
çünkü ben gerçekten uyumak istiyorum

Ünal Ulaş

Neredeydin be memet

Ben bu gün o sokaktaydım
O çıkmaz sokakta
İğde kokuları vardı bakkal rıza amcanın orda
Nebahat teyzenin gülleri yoktu
At kestanesi ağaçlarının altından geçtim
Hani hatırlarsın diycem
Cephanelik yapar
Aşağı mahallenin çocuklarına
Kafa tutardık dimi be memet
Bizim oturduğumuz köşke yürüdüm
Can eriği vardı bahçesinde
Hani olmadan yerdik ya
İşte yoktu o be memet
Seninle ilk sigara içtiğimiz o ev
Oda yoktu neden be memet
Ferzan abilerin duvarına ilişti gözlerim
Hatırlarmısın abiler çokça karpuz alır
Sonra içini oyar surat yapar
İçinde mum yakar
Sokağın her yerine koyarlardı
İranlı hacının bahçesini sökmüşler
Ne meyve ağacı var
Nede o güzelim papatyalar
Sokağın bir ucundan kız kaçırın yakardık
Biz kaçardık kızlar kaçmazdı
Onlarda yoktu memet
Kimseler yoktu
Sen yoktun
Hilal kaşların yoktu
Senide anılarımızıda aldılar memet
Ben oradaydım memet
O çıkmaz sokakta
Aradım ama nafile
Sen yoktun memet

Ünal Ulaş

Onlar Bizimdi

Çatmışlardı silahlarını
Bir gece yarısı yıldızların altında
Derin bir yorgunluktu uykuları
Parkaları ıslanmıştı
O gece bastılar onları
Önce silahlarını
Sinanın tesbihini
Denizin kuşağını
Taylanın sigarasını aldılar
Sonra o tatlı
Yorgunluk uykularını
Devrimin o tatlı şarkısını çaldılar
Bir karanlık vurdular üzerlerine
Kendi silahlarını çattılar
Onlar bizimdi
Bizim olanları aldılar

Ünal Ulaş

Sen istanbul

Sana bir posta treninin
Yalnız yolcusu olarak geldim
Hayatımı sende kazanacak
Umutlarımı sende yeşertecektim
Bir ufuk vardı sende
Benim görmek istediğim
Bir şefkat eli idi dokunmasını beklediğim
Önce sıkıca kucakladın beni sımsıkı
Sevindim beni bağrına bastığın için
Neler olacağını bilmeden teslim oldum
Ve sen istanbul aldın çarkının arasına
Geçirdin dişlerini kanatırcasına yoğurdun
Prangaya vurulmuş bir kürek mahkumu gibi
Kırbaçlarını acımasızca indirdin sırtıma
Sen istanbul hayatı böyle öğrettin bana
Sana kızmıyorum sana küsmüyorum
Şeni yaşamak için senin gibi olmayı öğrettin
İnsanlığın ayağa düştüğü paranın gücünü
Güzel sevgilerin kaf dağının arkasına atıldığı
Ekmek çalan garibin hırsız olduğunu
Düşene bir tekme daha vurulduğunu
Sen istanbul sen öğrettin bana
Artık görevin bitti kusup atabilirsin beni
Hain biri olarak karışabilirim topluma
Sen sağol istanbul

Ünal Ulaş

Sen kendini bilirsin

Kan çanağı gözlerim
Ellerim titriyor birde dizlerim
Küskünüm sevenlerime
Sevmeyenlerime yorgun
Sonbaharmı çöktü yine üzerime ne
Mahcubum kendime
Bir bilmece çözüyorum içimde
İçinde ben sen ve onlar olan
Seni onları çözdüm ya
Kendimi çözemiyorum
Sorun sanırım bende

Ünal Ulaş

Sen sakın üzölme

Sen bana sakın üzölme sevgilim
Aldırma hüznölü bakışlarıma
Ben ittire ittire götürüyorum hayatı
Bilinmezliğı bile

Sen üzölme suskunum diye
Yırtıklarını dikiyorum gecenin
Ayla yıldızı geceyle gündüzü
Çirkinle güzeli birleştiriyorum

Yaşam ile ölüm arasındaki maratonu koşuyorum
Son finalini koşuyorum nefes nefese
Ara sıra ağlıyorum diye üzölme
Ben sevgimizin ağırlığını taşıyorum

Kızma bana gecenin karanlığına takılıp kaldım diye
Gelmek istersen tıklad gönöl kapımı
Seni bekliyor olacak yüreğim
Mutluluk geç kalsa bile

Ünal Ulaş

Sen varsın

Beni kendi yazgına ortak ettiğın gündü
İlk bakışın ilk gülüşün gözlerini kısarak
Sıcacık samimi duygu ve özlem dolu
Kalbini nasırlı avuçlarıma bıraktın
Ben kalbimi umut dolu yarınlara
İncecik bedenle sevgi dolu kalbinle
Bu yılların yorgun adamına yelken açtın
Bir tutam buse aldığıın gün körpe dudaklarından
Yüce bir dağın zirvesinde kanatlanmış uçuyordum
Sen bir insana yazılan en güzel yazgı
Sen asla ölmeyecek aşkım
Sen benim arkadaşım sen benim kadınıım
Sen benim incittiğım en büyük ızdırabım
Sen yavrularımızın vazgeçilmez sevdası
Güzel günlerimizin güleç yüzlü dostu
Kötü günlerimin can yoldaşı
Tatlı rüyalarıımın papatyası
Kabuslarıımın sığınacak limanı
Sen varsın yanımda korkmuyorum
Ne hain kurttan ne sefillikten
Tenine dokunmak kabuslarıımda
Terini koklamak arzuladığım da
Sen varsın ya yanımda
Varsın gelsin üstüme dağlar kasırgalar
Sen varsın ya atlarıım ateşe düşünmeden
Sen varsın ya vız gelir ölüm bile
Sevmişim seni bin kere

Ünal Ulaş

Seni aradım

Hasretimin tüm benliğiyle
Çekinerek ama bir o kadarda dua ederek
Aradım seni
Yağmurlu geceleri beklemeden
Beklemeden aşk şarkılarını
Seni aradım tüm sevgimle
Bir ömür gibi geldi efendim deyişin
Sesini duyunca maddeler kayboldu
Sadece sevgi dolu kalpler vardı avuçlarımda
Seni aradım tüm utanmazlığımla
En uzaktaki bir yıldız gibi uzanamadığım
Dokununca yakan bir güneş gibi
Asla gerçekleşmeyecek bir masal gibi
Yutkunarak aradım seni

Ünal Ulaş

Seni götüren otobüs

Giderken baharın yeşilinde dönerim demiştin
Bahar olmasa bile yağmurla gelirim demiştin
Ben bıraktığın yerde dört mevsimi devşirdim
Sen gelmedin yüreği tazeciğim gelmedin

Bilmem gerekirdi bakışlarının son halinden
Yolcu kalmasın diye bağırın çığırkanın sesinden
Yüreğime sonbahar çökmüştü bilmeliydim
Bilmeliydim aşkıma kar yağdığını tazeciğim

Seni götüren otobüsün dönmeyeceğini
Seni bir daha görmeyeceğimi bilmeliydim
Bilmeliydim bir daha baharın gelmeyeceğini
Seni götüren otobüsün meçhule gittiğini bilmeliydim

Ünal Ulaş

Sevmediniz beni

Ben sevgimi mevlana gibi dağıttım
Yüregimi ellerinize serdim
Gözyaşlarınız ben oldum aktım
Acınız benim dedim sarıldım
Ama siz sevmediniz beni
Önce kanımdan olanlar sevmedi beni
Sonra dost bildiklerim
Sonrada sevdami paylaştıklarım
Kendini eleştirmesini bilmeyenler
En kolay yolu seçti
Hep beni eleştirdiler
Ben hep bendim halbuki
Ya olduğum gibi göründüm
Yada görüdüğüm gibi oldum
Şizler gibi dolaşmadım maskeyle
İşte beni sevmeyenler
Şizler bunu çekemediniz
Sevemediniz beni sevemezsiniz
Şizler bu dünyada iyi şeyler yapmayı
Sadece mezarlığa gidince hatırladınız
Bense her nefes aldığımda

Ünal Ulaş

Şafak Seninle Söküyor

Kara yazgılı elleri çatlamış sevdalım benim
Akar suda çırpınan soluk yaprak misali
Açmasını bilemeyen yedi veren gülüm benim
Yıllardır söylenen ninnileri şarkı bilen
Benim şiirlerime türkü yakan yakaran
Sarı öküzü gardaş bilen
Gelincikten başka çiçek bilmeyen
Dünyanın kağıt tekerinden biraz daha büyük olduğunu zanneden
Topraksız kalmanın yetim kalmak olduğunu düşünen
Kara yazgılı kara köseli gelinim benim
Bilki sana yağın yağmurlar banada yağıyor
Sen olmak için bende
Gaz lambasında bitiriyorum akşamı
Ve inan bana kara yazgılım inan bana
Benim şafağımda seninle söküyor.

Ünal Ulaş

Tökezledim

Yalnızım bu gün kendimle hesap günü
Bir parkın dar yollarında yürüyorum
Yüzüm donuk başım aşağıda düşünüyorum
Nerden başlar bu hesap diye
Bir el dokunuyor elime
Kara kuru şalvarlı bir çingene
Fal bakayım diyor sana
Elimi çekemiyorum elim elinde
Sıcak sımsıcak bakışları gibi
Biliyorum yalan var bu falda ama yanına oturuyorum
Yüzüm donuk
Elimi açıyor gözleri ellerimde
Parmakları el çizgizlerimde geziyor
Ben hesap günümdeyim diyorum birden
Elleri ellerimi bırakıyor
Başını kaldırmadan git diyor
Ben şaşkın neden diyorum
Senin falında hesabında ağır diyor
Yüzüm donuk ellerimde üşüyor kalkıyorum
Biliyorum
Tökezledim yine bu gün yalnızım
Falım zaten belliymiş
Ben kendime hesabımı ödüyorum

Ünal Ulaş

Ürküten sessizlik

Seni birtek akşamları karanlık çöktükten sonra görüyorum
Salonun kapısından mutfağa doğru hızla geçiyorsun
Biraz daha görmek istiyorum hızına yetişemiyorum
Kalkıp yerimden bazen gizlice bakıyorum
Gelip yanına merhaba diyorum anlamsızca
Anlamalı bir bakışla anlamsız yanıtlar veriyorsun
Ve hala anlamsızca aynı yırtık pijamayı giyiyorsun
Salatayı seviyorsun çokta güzel yapıyorsun
Kahve senin herşeyin lakin fincanları odanda unutuyorsun
Tamam razıyım seninle bir kır kahvesine
Hem güzel olur bilmezsin çok güzel
Birbirimize bakarak gözlerimizi kaçırmadan konuşuruz
Sen geveze geveze konuşur ben sessizce dinlerim
Lakin bitmez gevezeliğin ben bilirim
Varsın olsun varsın olsun deliliğin gevezeliğin
Ben usanmadım usanmadan dinlerim
Amma velakin bu sessizlik bitiriyor beni
Ürküyorum kendi sessizliğimden suskunluğumdan
Senin için korkuyorum kelebeğim
Seni incitmekten incinmekten
Yapma kızım yapma ilk göz ağrım
Dön yaptığın yanlışın en doğru yerinden
Bak kollarımı açtım kucaklamayı bekliyorum seni yürekten

Ünal Ulaş

Vasiyetimdir

Yağmurlu bir günde ölmek isterim
Tabii yaradan kabul ederse
Ağlayanların gözyaşlarını görmemek için
Birde kendim için hüznün olsun diye
Beni çok uzaklara gömün çok uzaklara
Başımda selvi istemem kavakta
Beni babamla abimden çok uzağa gömün
Ne onlar rahatsız olsun
Nede ben dayak korkusuyla yatayım
Hesabımı verirken kimse olmasın yanımda
Utanırım günahlarımı anlatmaya
Sakin karanfil filan bırakmayın
Kuru bir toprak olsun üzerimde
Beni gömdükten sonra iki kişi kalsın mezarımda
Kıvırcık abim ve büyük oğlum
Anlatacaklarım var onlara
Dost arkadaş istemiyorum başımda
Çünkü ikiside yalan ben üzülürüm onlara
Beni gömdükten sonra kimse evime gelmesin
Ölü evinde kahkaha sohbeti olmaz kimse beni üzmesin
Kimse dua okumasın arkamdan istemiyorum
Yüreğin temizliğine inanmıyorum
Vasiyetimdir inanın
Çok uzaklara gömün beni
Ya herhangi bir tepeye
Ya herhangi bir köye
Yada bu şiiirden sonra atın beni bir çöp tenekesine
Lakin oda uzak olsun sevenlere
Bir varmış bir yokmuş desin herkes
Arada sohbet olsun diye bahsetsin
Bir varmış bir yokmuş
Mezar taşıma şunu yazın isterim
Vasiyetimdir anlayın
Merhametli iyi bir adamdı
Dövdüğü adama sarılır ağlardı
Ama kendisine hiç merhametli olmadı
Çok uzağa gömün beni
Ve asla bir daha rahatsız etmeyin
Yağmurlu birgünde ölmek isterim
Vasiyetimdir anlayın
Sevenlere

Ünal Ulaş

Yağlı ilmik yada yağsız

Bu gün astılar beni
Hesapsız yargısız bir öfkeyle
Ben bu gün onursuzlukla suçlandım
Birde çok iyi insan olmakla
İki ilmik var boynumda
Biri yağlı biri yağsız
Yağlı olan değiş dedi bana değiş
Bu denli insanlık yeter
Yağsız olan acıttı canımı
Boynumdaki yaftaya yazdı ızdırabını
Bana borcunu de ver paramı
Yada de bana olan diyetini
Borç ödenir bir Şekilde baba parayla
Ama istediğin diyetse  yavru var arkada
Anlıma kara düşürmeden yaşıyorum dünyada
İstediğin diyetse yarin yanağından gayrı
Yavruların gözyaşına katlanacaksan
Katlanacaksan eğer benim son kez bakan kara gözlerime
Yağsız ilmik boynumda vur tabureye
Eğer sonra kabuslar görmeye dayanacaksan
Yediğin her lokmanın boğazına takılmasına eyvallah diyeceksen
Vur tabureye yağsız ilmik boynumda
Bir adama baba dersin ananla beraberdir
Bir adama baba dersin yüreğinle beraberdir
Baba dediğin adam nerende olursa olsun
Eğer elini öpmek için eğiliyorsan babadır
Ah siyah paltolu saçları ağarmış koca ınar
Sen bugün yağsız bir ilmik geçirdin boynuma
Canlarımın bile canı acıdı
Sen bilmedin bilemezsin
Ya ben yarattım seni baba olarak
Yada sen benim ak saçlı hayalimsin

nal Ulaş

Yağmur gözlüm

Duyguları yüzüne yansıyan kelebeğim benim
Tertemiz bakışlarıyla aşk kokan bebeğim
Sıcacık yüreğiyle
Saflığın ve temizliğin timsali
Kardelenim benim
Yağmur gökyüzü bulutlanınca yağar
Sert olur rüzgarları üşütür adamı
Sen yağmur gözlüm sen
Akıtırken o güzel gözlerinden güzelim yaşlarını
Ben hiç üşümeden
Sadece seninle ıslanmak istiyorum
Ve seni kollarıma alıp sımsıkı sarıp
Sonsuza dek koklamak istiyorum

Ünal Ulaş

Yalnız kaldım istanbulda

Parmaksız agopun köhne meyhanesinde
Bir öğlen rakısı yudumluyorum yalnızım
Yan masada kahkahalar var içten atılan
Ben imreniyorum ama tebessüm bile yok
Yalnız kaldım istanbulda
Üsküdar vapurunun güvertesinde sen varsın
Dalgın gözlerle ve uçuşan saçlarıyla istanbula bakıyorsun
Ben baktığın yerdeyim sen görmüyorsun
Bir öğlen rakısı tadında sigaranı yakıyorsun
Liseli aşıklar var yanbaşında elleri korkak dudaklarında
Beni düşünüyorsun korkardım elini tutmaya
İncinecek kızacaksın diye çekinirdim
Ve dudakların çok uzaktı bana
Dayanamıyorsun haykırıyorsun sarılın birbirinize
Herkes sana bakıyor aldırmıyorsun haykırıyorsun
Ben agopun meyhanesinden duyuyorum sesini
Tüylerim ayağa kalkıyor ağlıyorum
Ağlıyorum kaybedilmiş yaşamlara
Ben
Yalnız kaldım istanbulda
Sen yalnız kaldın yüreğimde
Yan masada kahkalar kesiliyor
Bir öğlen rakısında
Garson bana ağır bir fatura getiriyor
Bütün masaların hüznünün hesabını ödüyorum
Bu sefer ben gülüyorum yan masa ağlıyor

Ünal Ulaş

Yanarım size canlarım

Bir umut yolculuğuydu çıktığım
Yelkensisiz ve motorsuz bir teknede
Yanımdaydınız yanıbaşımda
Yüreğiniz umutlarınız bende
Tatlı hayaller vardı umut yolculuğunda
Asıldım küreklere var gücümle
Bileklerim ağrıyor sizin gözleriniz bende
Bilemedim akıntıya kürek çektiğimi
Masumdunuz canlarım
Sizide sürükledim umutsuzluğa
Suya kaderimizi hayallerimizi yazıyorum
Yazmasına yazıyorumda
Silmek istiyorum silinmiyor
Akıntıya kürek çekiyorum
Yakamdaki talihsizliği görmüyorum
Görsemde yenicem seni diyorum
Canlarım benim yavrularım masumlarım
Kutlamayın benim babalar günümü
Ben o öpücükleri haketmiyorum
Sen kızım affetme beni
Sana istediğin üç kuruşluk yazlık giysileri alamıyorum
Sen büyük oğlum sende affetme beni
İstediğin karne hediyesi bisikleti alamıyorum
Ve beni şunun içinde affetme oğlum
Bir günlük denize gitmeyi
Sana tatil diye kandırdığım için
Ve sen tıfıl son numara
Sen beni sakın affetme
Kırılmam inan hakediyorum çünkü
Sana sevgi için bile zaman ayırmadım
Ve sen sevgili eşim
Yanlış anlaşılabilir sevgimin baharı
Sana söyleyecek tek kelime bulamıyorum
En çokta sen affetme beni
Nur ellerinden öpüyorum
Babama yaptıklarını unutamıyorum
Canlarım
Kutlamayın bu adamın babalar gününü
Ben sevginizi baba olarak haketmiyorum
Yanıyorum yanıyorum
Ben size yanıyorum

Ünal Ulaş

Yanarsın

Tek başına kalırsın
Kara bulutlu bir gökyüzünde
Daralır yüreciğın umursamazsın
Keskin bir rüzgar vurur yüzüne
Isınmayan ellerin üşür yanarsın
Sevdaların gelir gözünün önüne
Arzuların hasretlerin
O an saçlarını okşamak istersin
Adına destan gibi şiirler yazdığın
Ama mürekkebinden akıtamadığın
Ellerin üşür birden umursarsın
Yüreğinden kopar birşeyler
Olabilmişince ağlarsın
Sonra bir ışık parlar önünde
Sen o ışığa adım atarsın
Lakin
Işık seni aldatır sen yanarsın

Ünal Ulaş

Yaralanmış bir günün gecesi

Sessizlik dolu bir duraktayım bu akşam
Bütün türküler susmuş ezgiler sabahı bekliyor belkide
İçimdeki çocuk güneşin doğuşuna sevinmişti yine
Ah be gülüm yine hayak kırıklığı yine hüznün
Bir soluk sus bir soluk anlamaya çalış beni
Uykumda ölmek isterim
Görmek istemem gün doğumunu
Yenildim yenildim yaşamın acımasız şartlarına
Yenildim senin acımasız kahırlarına
Oysa ne güzel besteler yazmıştım sen olan biz olan
Benimleyken aldın başını gittin
Ben varken sen kendi dünyana gittin
Oysa birdik biz bizim için birdik
Ben şimdi soğuk bir istanbul gecesinde
Uykusunda ölmek isteyen bir kuş gibi
Kanatları sensiz kırık ölümü bekliyorum
Bir solukta dursun istiyorum yüreğim
Kelebekler beni üzüyor ve sen ve sen bebeğim
Kızıl bir istanbul akşamında üşüyorum üşüyorsun biliyorum
Lakin o kızıl soğuk istanbul akşamında
Gözlerinde yok olmamın kaybolmamın
Ağır ve acı hüznünü görmüyorum
Yazdığın mesajdan sonra birşey beklemiyorum artık
Senin beni anlaman artık mümkün değil
Kızılmıyorum sana yazdıklarına aldırmiyorum
Tek kızgınlığımı kendime
Bıraktım kendimi derin bir boşluğa
Ya tutar beni yıldızlar
Yada ebediyen yalnızlığa

Ünal Ulaş

Yaşamak istiyorum inada inat

Saçlarım avuçlarıma dökülüyor
Beyazlarımın kaşintısı her gün yüzümde
Gülerek yarattığım çizgilerim
Yorgunluk ve öfke artık
Dudaklarımda şiiir tadı
Yaşamak istiyorum sana inat
Yaşamak istiyorum inada inat
Her akşam ikimizin yerine
Parmaksız agop'un yerinde içiyorum
Ama kadehimi sadece kendime kaldırıyorum
Sen elinde tırpanınla beni seyrediyorsun
Ben güzeyime denizime taylanıma
Ben kadınıma yaşamak istiyorum
Yaşamak istiyorum sana inat
Yaşamak istiyorum inada inat
Henüz bitmemiş işlerim
Daha uçurtma yapacağım
Elma şekeri pamuk şekeri yiyecek bebelerim
Ben vakit geldiğinde çağırırım seni
Bilirim koşa koşa gelirsin
Ben sanada lazımım bilirim
Agop bir kadeh daha dolduracak
Ve ben o son kadehi seninle içeceğim
Yağma yok azrail yağma yok
Yaşamak istiyorum sana inat
Yaşamak istiyorum inada inat

Ünal Ulaş

Yorgunum

Bu sabah son kez baktım aynaya
Daha dikkatlice gözlerimi kaçırmadan
Uzamış sakallarım akçana
Çizgilerimi gördüm yüzümde
Derin ve umutsuz
Ben gülerken olmuştu yüzümdeki çizgiler
Baktım ağlarken çoğalmışlar
Saçımdaki beyazlar olgunluk derdim
Değilmiş acının kendisi her biri
Ve içimde yaşadıklarım
Sonra gözlerime baktım
Benim gözlerim değildi sanki
Umutunu kaybetmiş
Bir ırgatın yorgun gözleri
Umut deresinden medet bekleyen
Ama suda sadece yorgun yüzünü gören
Omuzları düşmüş biçare bir köylüm sanki
Kabus dolu gecelerim
Umutsuzca uyandığım sabahlarım var artık
Uyurkende yorulan bir ben var artık
onurumu kaybetmeden nasıl ölürüm onu düşünüyorum
Yıllar geçti aradan
Gecenin bir yarısı çalan telefona
Korkuyla ve çılgınlıkla uyanıyorum
Bende iz bırakan dehşete
Ben hiç bir şey yapamıyorum
Her sabah gün yeniden doğuyor
Ve ben her sabah
Yeni bir sigara daha yakıyorum
Umutsuzluk deryasına
Umutsuzca yelken açıyorum

Ünal Ulaş

Yüksüz geminin zavallı faresi

Yıl bindokuzyüzseksensekiz güzel bir cumartesi istanbulu
Yer selimiye doğum evi üçüncü kat
Dışarıda cumhuriyet bayramı törenleri
İçeride benim bayramım
Yakarışlar tanrıya ve adak dilekleri
Ne olur tanrım saçları güzel olsun gözleri güzel
İsteğim şirin ve tatlı bir kız çocuğu
Haykırışlar çığlıklar var içerden ve terleyen ellerim
Ve cebimde ayırdığım gıcır yirmilikler
Kapı açıldı tanrım bir kadın bana doğru geliyor
Kucağında pembe beze sarılmış kızım geliyor
Çığlık sırası bende dışarıda belediye bandosu
Fatma ebe eyvallah helal olsun hoş olsun al bir yirmilik
Yanımda komutan tariğın eşi yengem
Sakin ol oğlum sakın ol gözün aydın
Minik şirin tatlı ağlayan ve susmayan kızım kucağında
Ve sabaha kadar koridorda yanımda
Canım benim canım sağol tanrım
İşte o dualarla geldi dünyaya yaşamın ışığına
Her büyüdüğü milimi gözümü kırpmadan izledim
Koynuma defalarca başını koyuşunu kokusunu
Derin derin çektim içime
Her görene bana benziyormu diye sorardım
Evet yanıtını aldığımda havalara uçardım
Kelebekler gibi giydirir omzuma alır
Yolda yürürken kızlara laf atardık
Ne habey yavyum derdi sonra gülerdik
Karşılıklı oturur meyve suyuyla şerefe yapardık
Geceleri beraber uyur sabah beraber kalkardık
Onunla sirkeciye işe giderken kahvaltı yapardık
Ve o büyüdü
Dans ederken artık eğilmem gerekmiyecek kadar büyüdü
Sürme verdi tanrı gözlerine ve çenesine bir çukur
Bizi yatakta tekmeleyen ve hatta bizi yakan
Sabahları bize kahvaltı hazırlamayan
Akşamları yemek yapmayan kadın yoktu artık hayatımızda
Bambaşka bir yürek vardı benimle değil onunla yatan
Anne dedi ona anne anne gibi
Ben yıkamıyordum artık kızımı ben giydirmiyordum
Ben düşünmüyordum sabah kahvaltısını akşam yemeğini
Hazıra konmuştum artık güzeldi
Kelebek giysilerini ben seçmiyordum
Anne vardı artık anne
Gözleri değişmedi saçları uzadı çenesindeki çukur işaretti
Hep kiskandım onu kendimden bile anne dur dedi bana
Rahat bırak kızımı rahat bırak
Çenesindeki çukur büyüdü aklıyla beraber
Önce yalan söylemeyi saklamayı ve oynamayı öğrendi
Sonra yazıkki çenesindeki çukur gibi herşeyi çukura atmayı
Gerçekten sevgiyi önemsemeyi değer vermeyi saygıyı
En önemlisi minneti sahiplenmeyi
Fedakarlığı çenesindeki çukura attı

Aldı eline kara saplı hançeri
Düşünmeden acımadan vurdu böğrüne
Bir kahpenin yaşam merakı uğruna yirmi yılını heba etti
Güvenide sevgiyide mahvetti
Bayram bana yok artık olmasın belediye bandosu
Kelebek giysilere bakmıyorum artık
Uzun ve kıvrık saçlı çocukları görmüyorum
Tanrının verdiği sürmeli gözler beni görmesin görmiyim
Çenesindeki çukuru olanlar doğuranın yanına gitsin
Ben aldanişimla vurduğumla kalayım
El değmesin cansız bedenimin üstüne gözyaşı dökülmesin
Adı baharla yaz arası olanlar gelmesin ızdırap toprağına
Saçlarını okşamayı özlerim sürmeli gözlüm
Seni koynumda uyutmayı
Hatta seninle rakı balık yapmayı
Ve hatta dalga geçip seni kızdırmayı
Lakin çenendeki çukur varya o çukur
Hep ihanetini hatırlatacak bana
Ve lakin istemem artık seni bir damlacık hayatımda

Ünal Ulaş

Yüreğimdeki kurşun yarası

Mevsimlerden yaz tarihlerden meçhuldü
Zaman durmuş kurşun durmamıştı
Parmağım tetikte namlu yüreğimde
Garip bir ananın feryadı vardı
Birde patlayan tabanca
Yaşamın ucuzluğu kallesliğin ızdırabıyla birleşti
Herşey durdu kurşun durmadı
Beden hayallerimin uçurumuna yuvarlandı
Hayallerim zalimlerin ellerine
Kandilin söndüğü gündü o gün benim için
Başkalarınınsa güneşinin doğduğu gün
Yalanlarla perçinlenmiş
Sahtelikle bezenmiş
Bir güneş doğmuştu
Oysa ben tertemiz bir dünya yaratmıştım
Demekki ben çok geç kalmıştım
Çakallar benden önce davranıp
Çoktan sarmıştı sevdamızı
Denize düşmüştü sevgim
Ve kahrolasica bir yılanı sarılmıştı
Kaldırması zordu bu yüreğin bu acıyı
Zaman durmuş ama kurşun durmamıştı
Hesabımı vermeye gidiyordum mahşere
Mahşerin ortasında sevgimi bırakarak
Bir garip ananın
Kurşunla aramıza girmesiydi
Yaşamla yeniden kucaklaşmak
Bitiş yeni bir başlangıcı doğurdu
Yüreğime giden kurşun
Hayıflanarak çıktı bedenimden
Çakallar bayramı kursaklarında hissetti
Ben bayramı yüreğimdeki kurşunun merhametinde
Güle güle yüreğimdeki kurşun yarası
Selam olsun sana
Yeniden kazanılmış sevginin vazgeçilmez tadı

Ünal Ulaş